

Conciones, Siue Conceptvs Theologici Ac Praedicabiles, In Omnes Totivs Anni Dominicas

Opvs Novvm Figvris, Allegoriis, Similibvs Ex Sacris profanisq[ue]
Scriptoribus plenißimum, cum occurrentium fidei controuersiarum
tractatione.

De Sanctorum Festiuitatibus Annitotius - Nvnc Demvm Integre Svppleti,
Concionibus per octauam Vener. Sacramenti suo ordine intersertis

Besse, Pierre de

Coloniae Agrippinae, 1620

In Festo SS. Apostolorum Simonis & Iudæ. Hæc mando vobis, vt diligatis
inuicem, &c. Ioan. 15. 1. De amicitiae copula eiusque effectis. 2. Simonis
Apostoli tituli. 3. De perfectione eius à virtutibus ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56205](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56205)

IN FESTO SS. APOSTO-
LORVM SIMONIS, ET
Iudae.

Partitio.

- I. De amicitia copula eiusq; effectis.
- II. De Apostoli Simonis titulis.
- III. De perfectione eius à virtutibus petita.
- IV. De Apostoli Iudae vita meritis: & car Tri-
nomus.

Hac mando vobis, vt diligatis inuicem.
Ioan 15.

FIGVRA.

Videre sibi visus est olim Isaias Propheta
duos equites vniuersum Babyloniorum
agrum ferro & igne depopulantes, idolaque
omnia ac simulacra solo prosternentes. Vt
oculos mentemque in binos hosce bellatores
coniicio, confestim ipse mihi persuadeo, Si-
monem ac Iudam iisdem non in seite posse fi-
gurari: duo namque hi Apostoli ceu duo
generosi equites, & Iesu Christi milites, om-
nem Persidis & Babylonis agrum percurrere,
omnem longe lateque regionem depo-
pulati sunt, paganisum profligarunt, ido-
lorum cultum expulerunt, & hisce in regnis
Iesu Christi crucem fixerunt. Antequam ve-
ro ulterius progrediamur, genua humi ste-
damus, oculos vero animosque in caelum
dirigamus, ac sancti Pneumatis subsidium
efflagitemus, idque oratione & intercessione
gloriosissime matris Mariae, quam hac de
causa cum Angelo salutantes, summa animi
demissione **A V B M A R I A** recitabimus.

Quotquot apud prisceos de vera amicitia
aut locuti sunt, aut scripserunt, triplicem eã
fecere. Prima est consuetudinis, altera ratio-
nis, pietatis denique postrema. Prima ordi-
narijs ex occasionibus nascitur, quales sunt
eodem viuere in contubernio, simul agere,
colloqui, cohabitare, & conuersari simul, at-
que hæc hominibus cum belluis communis
est, & non minus in inculta solitudine ac
spelæis ferarum, quam inter ciues in opidis
reperitur. Altera a virtute, diuitijs, honore

ac mutua quadam beueuolentia ortum ha-
bet; hæc non nisi hominum, & quidem omni-
bus est communis. Tertia ex amore Dei & re-
ligionis contrahitur, atque hæc Christiano-
rum propria est, nullum vero inter paganos
locum habet. Prima quidem honesta & lau-
dabilis est, secunda utilis ac necessaria, tertia
penitus cœlestis ac diuina. Horum omnium
auctor magnus Augustinus, qui quadam ho-
milia sic loquitur, *Amicitia consuetudinis or-
ritur ex occasionibus cohabitandi: honesta qui-
dem hæc est & laudabilis, sed habent illam &
pecora. Est alia superior amicitia, non consuetu-
dinis, sed rationis, qua diligimus homines prop-
ter fidem & mutuã beneuolentiã in hac vita mor-
tali. superior quidquid est, iã diuinum est.* Qui-
bus e verbis discimus amicitiam hanc pieta-
tis, qua fratrem nostrum Christianum ex pu-
ro Dei amore diligimus, diuinam quamdam
virtutem esse, ac veluti reliquarum reginam
ac principem.

Hanc Apostolus in ea, quæ ad Colossense,
vinculum ac combinationem perfectionis
nuncupat, *Super omnia autem hæc charitatem*
habete, quod est vinculum perfectionis. Iplemet
Redemptor docuit in Euangelio ab vna hac
virtute vniuersa legis & Prophetarum præ-
cepta dependere. Legisperito enim euidam
sciscitanti, æquod primum ac maximum in
lege mandatum foret, paucis sic respondit,
Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde
tuo, &c. & proximum sicut teipsum. In his
enim duobus mandatis vniuersa lex pendet &
Propheta.

Ex hac generali Saluatoris propositione
& aphorismo tot exinde Apostolus conclu-
siones & consequentias elicit verissimas. In
Epistola enim ad Romanos scribit, *Qui dili-
git proximum, legem impleuit.* Ad Galatas, *O-
mnis lex in vno sermone impletur, Diliges pro-
ximum sicut teipsum.* & capite proxime se-
quenti, *Alter alterius onera portate,* id est, in-
uicem fraterno amore prosequamini, & sic
adimplebitis legem Christi. E quibus omnibus
deinde hanc conclusionem generalem efficit
in epistola ad Romanos, *Plenitudo ergo & cõ-
plementum legis, Prophetarum & Euangelij*
est dilectio & charitas.

Charitas sane virtus adeo diuina ac per-
fecta est, vt hominũ peccata & abominationes

Hom. 38.

Amicitia
Christiana
virtus
quædam
diuina est.

Colof. 3.
Charitas
vinculum
perfectionis.

Matt. 22.

Rom. 13.
Gal. 5. & 6.

Charitas
legis com-
plementum.

Rom. 13.

1. Pet. 4.

Charitas
peccata o-
puit.

Charitas
peccata e-
luit.

Hom. 8. &
habetur de
pœn. dist. 2.

1. Cor. 2.
Beatitudo
charitati
promissa.

Charitas
est nuptia-
lis anima-
rum vestis.

Matt. 22.

cooperiat. Sic namque Apostolorum Princeps loquitur, neophytis hanc commendans virtutem: *Ante omnia, inquit, mutuan in vobismetipsis continuam charitatem habentes, quia charitas operit multitudinem peccatorum.* Plura ac maiora eiusdem virtutis praconia Servator enuntiauit, cum charitate delicti scelerum etiam turpissimorum nauos, & animas penitus iustificari docuit, Magdalenam sic apud coniuuas deprædicans, *Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum.* Ergo ex Redemptoris sententia, charitas utpote cœlica quaedam virtus, peccata e-luit, indulgentiam obtinet, animasque purissimas reddit.

Atque hinc dicendi Augustinus occasionem sumpsit, charitatem esse salutis exordium, & boni omnis radicem. Vnde sic homilia quadam, quod inde in ius canonicum relatum est, locutus est, *Radix omnium malorum est cupiditas, & radix omnium bonorum est charitas.* Atque hinc sic efficio & cōcludo, Vbi non est charitas, nullum ibi bonum, prohibes nulla, nulla opera bona, nullum denique meritum.

Soli & vnicæ huic virtuti cœlum referuatur, & beatitudo promittitur. hoc ut dicam, persuasit Apostolus, sic Corinthios alloquens, *Nec oculus vidit, nec auris audiuit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparauit Deus diligentibus se.* Videte ergo, ut cœlestem gloriam & æternam beatitudinem, quæ omnem sensus nostri captum & imaginationem longe transcendit, referuatam asserat Deum amantibus. Neque enim ait cœlica gaudia manere illos, qui diuitijs affluunt, doctrina illustres futuri sunt, permultum perferent ac sudabunt, non eos, qui statutum quadraginta dierum ieiunium integre seruabunt, non eos, qui rigide in corpus suum animaduertent, non qui eleemosynas largas in egenos effundent, ac eos dumtaxat, qui in anima charitatem habuerint.

Charitas itidem piæ animæ nuptialis ac festiua vestis est, regium schema, quo solo Deo placemus, hoc destituti eidem displicemus. Clare hoc patet è parabola illa Euangelica, qua Rex quidam nuptias instituisse, & ad eandem magnam hominum vim inuitasse dicitur. Ipse ergo in triclinium ac conui-

uij locum ingressus, videt in ceteris hominibus non indutum veste nuptiali & coniuualis, cuius sit machando impudentiam taxat dicens: *Amice quomodo huc intrasti non habes vestem nuptialem.* Ceteros omnes sensus & expositiones silentio transiens, veterum Patrum auctoritatem secutus, vestem hanc charitatis schema ac symbolum esse assero, sine qua qui se Deo silere voluerit, nã ille perfrictæ frontis est, maiestatem illius offendit, suamque prodit impudentiam. Ioh. 19.

Egregia hæc charitatis vestis adeo quidē Christo grata est, ut tamen si funesto passionis die totum corpus suum plagis & vulneribus in cruce concidi siuerit, tunicam tamen suam inconsutilem, quæ verum charitatis vestis symbolum est, iacerari, aut in partes dissipari noluerit, uti apud Ioannem legere est: quo ille denotare mysterio voluit, pluris se regium hoc charitatis paludamentum, quã pretiosum corpus suum facere, eo quod per huius contractionem vniuersis terrarum orbis & vitam accepturus esset, & ad vniõnem reuocandus, sed charitatis concessio, schilmata, rupturas & Ecclesiæ ruinam esset allatura. Exod. 31.

In lege Mosæica iussit Deus, ut tabernaculi cortinæ ex cocco bis tincto pararentur: quod Gregorius mandatum allegorice exponens, *Vos estis, inquit, fratres cortina tabernaculi, qui per fidem in cordibus vestris secreta cœlestia velatis: sed cortinis tabernaculi bis tinctus coccus. hic quippe ignis speciem habet. quid vero est charitas nisi ignis? sed ista charitas esse bis tincta debet, & per amorem Dei, & per amorem proximi.* Greg. 19. in Euan.

Sunt hi duo sponsæ oculi, id est, veræ animæ fidelis, quos tantopere Cantorum deprædicat liber, & oculis columbinis similes esse ait, *Oculi tui sicut columbarum.* Vno Deum videmus, & videndo amamus; altero proximum, & cum conspici diligimus. Sponsus vnum solum dilectæ oculum celebrat, & extollit, amoreque faucius ait, *Vulnerasti me in vno oculorum tuorum.* Etsi vero duo amoris esse genera videantur, quo Deum, & quo proximum diligimus, tamen reuera vnus dumtaxat est, eo quod Deum propter seipsum, proximum vero propter Deum diligamus. Atque ut duo corporei oculi non nisi in Amor Dei & proximi sunt duo sponsæ oculi. Cant. 4. Cant. 4.

unum collineant scopum, & unum idemque obiectum videndo habent, ita duplex ille cordis nostri amor non nisi unum amando obiectum & subiectum habeat.

Hinc in Evangelio Redemptor symbolice & anigmaticis verbis ait, *Ignis veni mittere in terram, & quid volo, nisi, ut ardeat?* & veteri in Testamento mandatum Leuitis fuit, *Ignis ut in altari semper arderet.* non ait numero multitudinis ignes, sed ignis in singulari: eod quod amorem, cuius ignis vera figura & symbolum erat, non nisi unum esse in cordis nostri ara oporteat, ad Deum simul & proximum diligendum.

Hanc ipsam ob causam idemmet Deifilius, magnus hominum legislator, toties vno duo haec praeepto complexus est, ut apud S. Ioannem, *Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos* & capite 15. *Hoc est praeeptum meum, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos.* Deinde & in Evangelio hodierno, *Hac mando vobis, ut diligatis invicem.* Quonia vero textus hic Evangelicus in duorum Apostolorum, Simonis inquam & Iudae annuercaria commemoratione recitatur, Evangelij litteralem sensum omittens, in duorum horum praeconia & elogia me effundam, ea tamen methodo, ut primo de S. Simone, deinde de Iuda sermone sim instituturus.

Principio igitur, ulterius antequam progrediar, consideretis & memineritis oportet duos hosce Apostolos, & natura fratres, proximos Redemptoris consanguineos, aut, ut vulgo loquimur, cognatos & patruales fuisset: eo quod s. Anna Ioachimo primo coniuge demortuo, Cleophae deinde secundis nuptijs iuncta fuit, fratri scilicet Iosephi, Deiparae sponsi, cui & filiam peperit, Mariam item nomine, quae deinde Alphae nupsit; atque haec, quae propterea in Evangelio Maria Cleophae, tubaudi filia, dicitur, marito suo Alphae, quatuor sanctos peperit filios, quorum tres de Apostolico fuisse collegio, quartus vero ob vitae integritatem *Iustus* meruit nominari. Primo, s. Iacobum minorem, verum Apostolum, ac Redemptori Christo adeo vultu persimilem, ut a se invicem vix dignoscerentur, ac propterea illius frater sepe in Evangelio cognominetur. secundo, Iosephum, iustum, cognomento, vulgo Bar-

Bartholomaeus.

fabam agnominatum, qui cum Matthia in electione ad Apostolatam ac sortitione pariatu fuit; denique duos hosce nostros Apostolos, simonem simul & Iudam, quorum annuercariam hodie celebritatem recolimus.

His obiter ac generatim praemissis, iam singillatim in simonis nostri elogium (ut a simonis nomine ipso feliciter ominoso auspicer) dico, nomen hoc felix & auspiciatum fuisse, ut multi illustresque viros utroque in Testamento illustres eodem donatos fuisse, tum suo cum nati, decore, tum omnium stupore. Ecclesiastici cap. L. video sacerdotis summi Onia filium, simonem dici, magni sane nominis atque auctoritatis virum, ac cuius memoria in benedictione fuit apud posteros, cui hanc scriptura laudem attribuit, quod domum Domini suffulserit, atque auctoritate sua impedierit, ne templum subverteretur. Primo Machabaeorum libro alius se mihi oggerit simon, Pontifex item, ac Iudae Machabaei bellatoris zelosissimi frater, & uniuersae Iudae dux, & caput.

In nouo vero Testamento occurrunt & alij viri praestabiles, eodem insigniti nomine. Primo namque Apostolorum Princeps Mat. 4. dicitur est simon, *Vidit duos fratres, Simonem qui dicitur Petrus, & Andream.* & Matthaei decimolexto, *Beatus es Simon Bariona.* Aliu insuper simonem synagogae principem, & inter Iudaeorum primores inelytum Marci Evangelium suggerit, *In domo Simonis leprosi.* Matthaeus alium simonem, Cyrenaeum patria depromit, cui ea obtigit felicitas, ut ipsa passionis Dominicae die sacram Redemptoris crucem cum ipso ad vsque Caluariae montem gestare meruerit, *Quendam hominem Cyrenaeum, nomine Simonem.* Non accensebo hisce simonem illum cognomento magum, quem Actus Apostolorum describunt, qui ut nomen, licet falso & adulatorie, passim ab omnibus colebatur, & prodigia inaudita patrabat; de quo, quod Pseudo-graphus de omnibus in genere impijs dixit, dictum esto, *Deleatur de libro viventium, & cum iustu, & illustribus simonibus non scribatur.* Denique post hos omnes, quod ad diuini huius nominis perfectionem, excellentiam & ornamentum permultum facit, videmus & insignem

iiii

Apo-

Lut. 12.

Leuit. 6.

Ioan. 13.

Ioan. 15.

S. Simon & Iudas Christi cognati.

S. Iacobus Minor Christo similis.

Apostolum, & è Messie confanguineis vnum hoc donatum esse nomine, & vix vllum illorum, qui illi fuere cognomines, meriti fuisse maioris, nisi forte Simon ille Bariona Apostolorum caput.

S. Simon dictus Cananeus & Zelotes.

In Mat. 10. * A. H. 1. † Lib. 1. c. 40.

Sanctus Simon ergo à sancto Matthæo & Marco *Cananeus*, à Luca vero *Zelotes* nuncupatur, quod prope idem est: Hebræa enim vox *Cana* zelum notat. *Cananeum* autem à Cana Galilææ vico appellatum putat D. Hieronymus, eo quod hoc illi naturale solum. Inde tamen oriundum illum negant * Beda & † Nicephorus. Hic tamen singularis est opinionis, creditque hunc, ob insignem erga Satorum eiusque Euangelium zelum, *zelotem* cognominatum. Sed bona eius cum venia audacter dixerit, illum in nomen interpretatione falli, eo quod *Cananeus* & *Zelotes* non nisi vnum quid denotent.

Li. de Patr. noui Test.

Refert Isidorus Iacobo primo Hierosolymorum Episcopo demortuo, Simonem hunc nostrum successisse, & vniuersæ illi d. cec. si præfuisse, ac tandem cum ætatis annum centesimum ac vicesimum attigisset, sub persecutione Traiani in crucem actum esse. Suffragatur eidem Beda. Sed opinio hæc nihil habet cum veritate commune, vt suo in Martyrologio testatur Episcopus Ado. Longius etiam abiecit Nicephorus, simonem nostrum esse credit sponsum nuptiarum in Cana celebratarum, ad quas & Redemptor ipse cum sacratissima fuit matre inuitatus.

In A. H. A.

28. O. Tob. Lib. 8. c. 30.

Ceterum, si propriè loquendum, & ex vocum etymologia coniectura facienda est, mihi verisimile fit, simonem *Hebraice obedientem* denotare: atque hoc etymon Apostolo huic mire conuenit, Deo namque ipse omnibus in rebus obediens fuit, & omnia illi vicissim in mandatorum diuinorum executione paruerunt. Diaboli imprimis, quos corporibus energumorum pellebat, homines deinde, quorum corpora sanitati reddebat, & animas ad salutem vocabat, denique vrbes, regnes ac regna. Pontum enim, Aegyptum & Mesopotamiam Deo asseruit, demum quatuor elementa, mare enim illius iussu septuaginta hominum cadauera tempestate hausta in littus effudit, quos ad vitam non sine miraculo restituit; quin etiam illo iubente sacrificulos & idolorum mylas ig-

simon idē est quod obediens.

Miracula à s. Simone patrata.

nis absumpsit. Adeo vt insignis quidam vīr, ac nouus quidam Thaumaturgus fuerit.

Inter duodecim illas gemmas, quas Ioannes Apoc. 21. vt cœlestis Ierosolymæ fundamenta conspexit, quibus Apostolorum duodenorum ordine quodque suo nomina insculpta erant, video hyacinthum simoni nõ inscite conuenire, & quidem miris analogiis & conuenientijs. Gemma quippe hæc subflaua est, & aerei coloris, quam hoc Isidorus describit modo, *Hyacinthus non rutilat equaliter, sed cum facie cœli mutatur, sereno enim perspicuus est, atq; gratus, nubilo coram oculis euanescit, atq; marcescit.* Omnia hæc. Simoni nostro in re aptantur, ipse enim plane cœlestis erat, eiusque mores & indoles cœlium redolebant, quoad res inferiores & terrena im mobilis erat, sed ad vel minimum motum influxumque cœli cum animus eius omnem in partem facile mobilis: non illum steterere aut mouere terra poterat, sed prout allubebat & quocumque rapere volebat, cœlium influxum suo conuertebat. Verbo vt complectar, voluntati diuinæ perfectissime obediens, omnesque eius mutationes conuersionesque: à primo illo mobili dependebant.

Apoc. 21.

Lib. 16. c. 7.

s. simon hyacintho colima

Vt vero Apostoli huius præstantia & excellentia euidentius pateat, consideranda imprimis est ingens illa ad quam euectus est dignitas, Apostolica inquam, quæ adeo quidem eminens ac sublimis est, vt Apostolus Paulus gloriari ausus, quod ad tertium vique cœlium raptus fuerit, diuinam essentiam cõspexerit, infinitum gratiæ ac eperit cumulum, cum Apostolicam animo dignitatem veriat, ad quam à Deo vocatus erat, tanti eã faciat, adeoque censeat admirabilem, ea vt se penitus iudicet indignum, *Qui non sum dignus vocari Apostolus*, perinde ac si diceret, inter Apostolos cooptatum esse, adeo magnificentum & eximium est, nihil vt ipse habere me credam, quo id promeritus videar.

Apostolice dignitatis magnitudo

1. Cor. 15.

Eiusdem dignitatis sublimitas ac magnitudo ex ipsis eiusdem Apostoli verbis, & quidem subtiliter admodum ex epistola ad Corinthios colligitur: *Quod si, inquit, ministratio mortis litteris uerformata in lapidibus fuit in gloria, ita vt nõ possit filij Israel entēdere in facie Moysi propter gloria vultus eius, quæ enunciatur: quomodo nõ magis ministratio spiri-*

1. Cor. 3.

tu erit in gloria id est, si ad legem mortis ferenda ipse legislator ita fuit gloria illustratus & amictus, ut radij ac fulgor quidam vultu eius toto emicuerint, qui astantes & insipientes ita affarunt, ut obiecto velamine eius vultum tegi oportuerit; ecquod lumen & splendorem in Euangelico ministro, qualis est Apostolus, effulgere par erat? ecquam meritum & gratiarum claritatem in illius coruscare anima? quales fuisse oportet eos, qui Messia & filij Dei vngentis fratres futuri erant? hoc namque nomine eos ipse donat, mox ut à mortuis rediuiuus resurrexit, dicens: *Vado ad fratres meos, & dico eis.*

Præter eminentem huiusce illustri dignitatis excellentiam, fuisse in Simone nostro & alia virtutum illustrium decora. In primis magna quædam & admirabilis simplicitas, quæ cum omnibus & amabilem, & nemini non admirabilem reddebat. Adhuc ut verè in eo locum habuisse illud de Iobo Spiritus sancti testimonium verisimile sit, *Et erat vir ille simplex & rectus, & timens Deum, ac recedens à malo.* Egregiæ sanè dotes, ad veri viri iusti perfectionem necessariæ, quæque omnes in sancto hoc Apostolo locum habuere. Primò namque dictus est *Simplex*, ut omnis malitia, fraudis, imposturæ, omnisque fuci & hypocriticos expers fuisse significetur. In Hebræo pro *Simplex*, legitur, *Tham*, id est, integer, perfectus, minime vaser aut versutus, ut integritas, sinceritas ac perfectio pro simplicitate capiatur. Atque egregiam hanc virtutem Apostolis suis Redemptor ante alias commendauit; dicens: *Esote simplices sicut columba, & prudentes sicut serpentes.* De eadem item virtute capienda iunt illa Apostoli verba in secunda ad Corinthios, *Altissima paupertas eorum abundauit in diuitias simplicitatis eorum.* quali dicat, si *DEI* famuli ac iusti à facultatibus & opibus terrenis parum instructi fuerint, tamen in virtutibus, & in primis in simplicitate, ditiores magis, abundarunt.

Exodi vicefimo sic iubet *DEVS* optimus maximus, *Altare de terra facietis mihi, vel de lapidibus, quos ferrum non tetigit; si leuaueris super eos cultrum, polluetur.* Ecquid numinis aut religionis, obiecto, lapidibus inest rudibus & impolitis? ecquæ verò ipsi contamina-

tio & abominatio, qui scalprum, malleum aut ferrum subierunt? Hic scilicet latet mysterium: saxa impolita & informia simplicitatis sunt symbola, quæ omnis fuci artificijque expers est virtus, Deoque cumprimè gratissima, iuxta illud Regij Prophetæ de ea testimonium, *Scio Deus meus, quod corda probas, & simplicitatem diligis.*

Idem Rex eximia huius virtutis necessitatem declaraturus, simplicitatem ac prudentiam, Redemptoris apud D. Matthæum doctrinam secutus, simul in domo & anima Prælati, aut alterius cuiuspiam, qui alijs præest, debere stabulare, ait. Verba eius hæc sunt, *Et pauit eos in simplicitate cordis sui, & in intellectu manuum suarum* quod Diuus Hieronymus ex Hebræo sic interpretatur, *Et pauit eos in simplicitate cordis sui, & in prudentia manuum suarum dux eorum fuit.* In quo duo notanda veniunt. Primum prudentiam ac simplicitatem concurrere & simul gradi; deinde simplicitatem atque innocentiam idem propè esse, & penè in eadem proprietates coincidere. Hanc porrò ob perfectionem Iob Propheta celebratur, non minus quoque noster Apostolus.

Secundò, laudi Iobo & Apostolo vertitur, quòd cæcus sit, rectè gradiatur, non claudicans, aut hinc illincque à recto tramite deflectens. *Rectus* in sacra Scripturæ locutione, significat ac notat eum, qui rectè legitimeque de religione sentit, sanctè in Deum credit, de quæ rebus profundis ac sublimibus piè sincereque iudicat. Hæcce porrò rectitudinis virtus tanti apud Deum pretij ac valoris est, ut velut admirabundus ac stupens Psaltes exclamet, *Quàm bonus Israel Deus, his qui recto sunt corde!* & alio in loco, *Qui saluos facit rectos corde,* in quo clementia eius & bonitas clucescit.

Hanc in Dauide virtutem deprædicauit Rex Philisthæorum Achis, dicens illi coram & in facie: *Viuu Dominus, quia rectus es tu, & bonus in conspectu meo; & non inueni in te quidquam mali, sed sarrapu meis non places.* E contra verò Apostolorum princeps Simonem Magum coarguit, quòd rectum coram Domino cor non haberet, dicitque: *Cor enim tuum non est rectum coram Domino.*

Et sane tam hæc virtus in homine Chri-
 stiano laudanda, quam oppositum illi viriū
 probro ac vituperio dignum. Hinc exclamat
 regius Propheta, *Rectos decet collaudatio*. per
 inde ac si diceret, si quis vllam in mundo
 laudem meretur, profecto qui recte incedunt,
 & cor habent rectum, æternis sunt digni lau-
 dibus. Is ipse hoc alio in Psalmo his testatur
 verbis, *Laudabuntur omnes recti corde*. Adhæc
 ipsemet ob hanc perfectionem ac virtutem
 Deus in sacris voluminibus passim depraedi-
 catur & extollitur. Quapropter Moyses om-
 nia eiusdem mirabilia, & excellentissimos
 & illustrissimos maiestatis ipsius titulos col-
 ligens, rectitudinē inter alios collocat, *Deus*
fidelis & absq; vlla iniquitate iustus & rectus.
Et toties in Psalmis etiam leges, Rectus Do-
minus Deus noster. & alibi, Dulcis & rectus
Dominus.

Psal. 32.

Psal. 68.

Deut. 32.

Psal. 91.

Psal. 24.

Tria recta in homine esse debent

Psal. 124.

Psal. 50.

Ezech. 1.

s. simon laudatus ob timorē Dei.

Ezech. 1.

Psal. 118.

Tib. 6. c. 24.

Notandum porro hic, trinam in homine
 rectitudinem requiri, quæ & e sacris colligi
 litteris queat. Prima est cordis, vnde *psal-*
mographus, Benedic Domine bonis & rectis
corde: secunda spiritus & mentis, hinc *psal-*
mo quinquagesimo orat, Cor mundum crea-
in me Deus, & spiritum rectum innoua in vis-
ceribus meis. Tertia pedum, quod habet *Eze-*
chiel, Pedes eorum pedes recti. Quisquis ergo
 pedes, spiritum & cor rectum habet, is homo
 iustus quia sit, & sine errore iustitia: iter in-
 sistat, fieri nequit: Contra vero qui aliqua
 harum rectitudine destitutus est, claudicet,
 & interdum in vallium abrupta ac præcipitia
 prolabitur, necesse est.

Tertio, Iob laudatur, simul cum ipso &
 simon noster, velut his in dōtibus ac virtu-
 tibus pares, quod esset *timens Deum*. Et sane
 cui is timor sanctus inest, infuitis dignus est
 laudibus. Quam porro illustris est virtus Dei
 timor! Hanc in Ecclesiastico radicem sapien-
 tiæ appellat sapiens, *Radix, inquit sapientia*
est timere Deum. Rex David eam esse ait cruce-
 cem & crucifixionem carnalium affectuum,
 & orat, *Confige timore tuo carnes meas, à iudi-*
cys enim tuis timui.

Magnus Gregorius de sancto hoc timore
 in Moral. loquens ait, quod nauibus in me-
 dio oceano agitatæ est ancora, hoc animabus
 in mundo Dei timorem esse. Loquentem ac-
 cipite suis ipsam verbis, *Ancora cordis est pō-*

ditus timoris: & sicut maioribus ac disioribus
nauibus maiori ancora opus est, ita quo iustior
homo, maiori timore indiget. Nautis quæ anco-
 ram non habet, quæ in tempestatibus & fla-
 ctibus funderetur ac figatur, in summo nau-
 fragij versatur discrimine, sic & anima, quæ
 in mundi huius oceano timore Dei est deli-
 tuta, ad resistendum tentationibus, passiones
 coercendas, & aduersus tempestatē & pro-
 cellas insurgentē sese tutandā impotens est.

Notau iam olim in Ecclesiaste illustrem
 sententiam proposito huic mire quadrante,
 quam vobis proferre est animus. ait ergo Sa-
 piens, *Deum time, & mandata eius observa-*
hoc est enim omnis homo. Id est, in hoc omne
 esse, virtus, partes, munus, officium, & vni-
 uersa hominis eius, qui ius & rectum colit,
 vita cōsistit, in hoc completur & lex, & Pro-
 pheta: Hinc alius quidam interpres paulo
 hæc superiora exposuit dilucidias dicens,
Deum time, & mandata eius observa-
nam in hoc consistit omnium hominum perfe-
ctio.

Quod ipsum probe perspectum & com-
 pertum habens David Rex, rebus regni pau-
 latim sepositis, de ijs, quæ ad conscientiam
 spectant, acturus, & e summo Monacha in
 Ecclesiasten mutatus, filios velut ad lectio-
 nem audiendam conuocat, dicens: *Venite filij,*
audite me, timorem Domini docebo vos, non
 porro eos edōsturus tū, ruderum cursus, non
 celestium sphærarum morus, non occultæ
 in fluxuum arcanaque mysteria, non locorum
 imaginiorum inania, non fluxum & re-
 fluxum oceani, non quæ de vacuo sunt con-
 trouersias, non abstractiones mathematicas,
 non quadraturam circuli, sed *timorem Domi-*
ni docebit eos. Est hæc lectio penitus diuina
 & scientia cum primè necessaria, ac præ om-
 nibus permagni momenti. Vt ergo materia
 huic finem imponam, cum eodem Rege ex-
 clamabo, *Beatus vir qui timet Dominum, in*
mandatis eius voluit nimis.

Præter simplicitatem, quæ nos tam diu
 morata est, Simon noster, cui hæc perfectio
 minime defuit, charitate etiam & zelo mire
 excelluit, hinc & *Zelotes* dictus est, ab amore
 scilicet & zelo ardentissimo, quo anima eius
 æstuabat. Quo nomine & Deus olim est vo-
 citatus, quod proinde illustre & gloriosū est.
 Vnde

Ecclesi.

Psal. 34.

Psal. 118.

III. Charitas magni Simonis.

Levit. 32. Vnde in Exodo legimus, *Dominus Zelotes nomen eius; & alibi, Dominus Deus tuus fortis, zelotes, amore scilicet & robore plenus.*

Levit. 10. Fuit ergo in lege Evangelica Simon, quod in Mosaica Phinees filius Eleazari, magni Aaronis nepos, de quo hoc in libro Numerorum

Numer. 24. datur testimonium, *Et eris tam ipsi, quam semini eius partium Sacerdotum sempiternum, quia zelatus est pro Deo suo, & cepit scelus filiorum Israel.* Non minor reuera Simonis nostri fuit zelus: nam D E I sui nomine & ob Ecclesie eius exaltationem mirum & inauditum prætulit, abominationes expians, idola subuertens, & in prouincijs illis remotis peccatorum senticeta excaudicans.

2. Reg. 19. Fortis ergo gloriosus hic Apostolus CHRISTI M Redemptorem ipsdem affati verbis, quibus olim D E V M Elias suum deprecans zelum, *Zelo zelatus sum pro Domino Deo exercituum, quia dereliquerunt partem Domini filij Israel, altaria tua destruxerunt, & Prophetas tuos occiderunt gladio.* Non minorem gloriosus Apostolus Simon zelum in medio nationis barbaræ, ac cælo peregrino prætulit, extremo honoris diuini zelo ardens, & summopere dolens, quod diuina lex omnium pedibus protereretur, ac sancta conculcarentur, & totus omnino orbis à Dei sui obsequio deflexisset.

Psal. 68. Ardens Apostoli huius zelus reuocat mihi in memoriam æffuantem regis illius charitatem, qui hoc sibi scribit elogium, *Zelus domus tuæ comedit me, & opprobria exprobrantium tibi ceciderunt super me.* & alio loco: *Tabescere me fecit zelus meus, quia obliui sunt uerba tua inimici tui.* quasi dicat, Tanto te, Domine Deus, affectu prolequebar, tantoque erga te amore æstiuabam, ut languerem moriendo, &

Psal. 118. languendo morerer, conspicatus eos, qui me impetebant, impatè te offendere, & uerborum tuorum obliuisci. Par idemque fuit nostri Apostoli zelus; quocumque enim transibat loco, tam ardentem erga diuinum cultum ardorem ac zelum exhibebat, graue illi ut esset, & tormentum morte intolerabilius, uidere D E V M ad iracundiam concitari, & diuina mandata quodammodo ludibrio haberi. Ecclesie scilicet eius zelus animam huius no-

ctu & interdiu sine ulla cessatione adurebat.

Cur ergo, Christiane, ad Apostoli huius imitationem D E I tui honorem in omnibus non zeiaris? cur inquam, ubi nomen eius uolari aduerteris, non indignaris & succenderis? si uel minima amoris diuini scintilla in corde tuo scintillaret, quoties vllum conscri delictum cernis, toties tibi pectus gladio traici putares, & intimo doloris sensu conficereris. Meminisse te oporteret eorum, quæ in libris Regum de Abisai scribuntur. Hic ergo pro eo quo in Regem suum Dauid erat affectu & amore, insignem pro honore eiusdem zelum ostendit, ubi illum probrosa ac virulenta maledici Semei lingua profundi inaudiit. quam obrem stomachatus ait, *Quare maledicit canis hic moriturus. Domino meo Regi: uadam & amputabo caput eius, ut scilicet hoc pacto honori regio parem vindicias, & tantum in scelus digna castigatione animaduertam.* Quare ergo, ubi D E V M delictis mortalium negligi, proculcati, ac uolari cernimus, pares non praefestimur? cur simili affectu non inardescimus? cum blasphemata ac contumeliosa in Deum optimum maximum lingua peccatores feruntur, tantasque in illum iniurias irrogant? hinc scilicet fieri dicam, quod sancti huius pijsque Domini honorem non zelemur. Si enim fidei clientes essemus, & obsequio illius deuotissimi, quæ in bonum illum Dominum committantur iniurijs nos tangere deberent & offendere, honoris nempe illius zelus & Ecclesie eiusdem bonum præ ceteris nobis rebus cordi essent oportet.

Iudes Machabæus cum militem in aciem 1. Mach. 15. produxisset, & ad fortiter certandum eum iam in procinctu animasset, *Statuerunt illi amicare fortiter, eo quod ciuitas sancta & templum periclitarentur;* de quo utriusque honore ageretur. Periclitaturos quidem nouerant & coniuges, & liberos, fratres, & amicos, con sanguineos, ac reliquas in urbe relictas facultates; sed angebat illos quam maxime templi sanctitas, & summus; ne ipsum deuastaretur, & profanaretur, metus: ut de aliarum rerum factura parum aut nihil omnino laborarent. Omnia hæc exempla coarguunt, accusant ac pudorem inueniunt, nobis tam exiguum in

religione conseruanda, & honore Ecclesiastico propugnando zelum declarantibus. Denique omnis homo iustus duplicem habeat zelum oportet, vnum erga honorem Dei, alterum in proximi salutem; & duplex hic zelus insigni quadam ratione in Apostoli nostri anima eluxit.

Apoc. 10.

Ait in Apocalypsi sua Ioannes vidisse se olim Angelum fortem ac potentem, caelo descendentem, nube amictum, & iridem in capite habentem, cuius facies solis instar rutilabat, & pedes vt columnae ignis: habebat in manu librum patentem, & pede dextro mare, sinistro terram premebat. Prodigious profecto haec visio est, per quam ad litteram IESVM CHRISTVM signari fit verisimile ita namque interpretantur Beda, Primasius, Richardus, Victorinus, Pannonius, & alij plurimi, per pedes hos misericordiam & iustitiam designari credentes. Sed allegoricè denotare eam Angelus hic potest omnem in genere concionatoiem, & sanctum Simonem nominatim. Dicitur autem est Angelus, quod Dei & Legatus & Apostolus esset: iris capitis symbolum est pacis, quam terris incognitis annuntiavit; pedes instar columnarum ignitarum amor sunt Dei & proximi; liber quem manu tenet sacrosanctum est Euangelium; pedes aquis & terrae impositos habet, quod diuina terra marique & in omnibus orbis angulis mytheria diuulgant.

S. Simon designatus per Angelum Apocalypscos.

Hu us rei figura sunt duae illae catenulae Pontificio Rationali annexae, *Facies*, inquit, in Rationali catenas sibi inuicem coherentes ex auro purissimo. Duae illae catenae aureae, in pectore, quod cordis est sedes, collocatae, & Rationale summi Sacerdotis connectentes, duplicem denotabant charitatem, quae in vero Iesu Christi Sacerdote, qualis haud dubiè sanctus Simon fuit, locum habere debet; primò scilicet amor Dei, deinde & proximi: aurum quippe symbolum est charitatis, quae ceterarum regina virtutum est, vti inter reliqua metalla aurum.

Exod. 28.

Omnibus iunctim Apostolis Redemptor dixit, *Vos estis lux mundi*. Verum praecipue ac nominatim in Simone nostro hoc habet locum. Fuit etenim Ioannis Baptistae ad instar in gentilitatis deserto, *Lucerna ardens & lu-*

Aurum symbolum charitatis.

Math. 5.

gens. Mirè namque cum doctrina, tum miraculis in barbaris & paganis illis regionibus coruscavit, & duplici tam erga Deum quam proximum charitate flagrauit. Ignis autem hic & ardor Apostolo & concionatori Saluatoris imprimis est necessarius. Vt enim lampadem lampas alia accendere nequit, si sit extincta, ita nec Praelatus aut praedicator diuini amoris incendio succendere alios, si lumine ipse ac diuini amoris facibus destitutus sit.

Docta illa, sapiens & industria rerum magistra natura cor humanum fecit calidissimum, quod ipsum vitæ sit domicilium, & ab eis calidissimo velut omnis calor fonte & origine simum. vitalis calor, qui è primarijs naturae fundamentis est, promanans, omnibus se membris communicet. Qualis igitur esse Praelatus debet, qualis praedicator, qui in mystico & spiritali Ecclesiae corpore cordis veluti occupat locum, qui ingenti charitatis igne ardens & inflammatus, diuino frigida hominum pectora amore debet succendere, quos omnes vera magni illius corporis mystici (cuius caput est Christus, & nobiles eiusdem partes Praefules sunt) membra esse certissimum est?

Iussit olim in Exodo Deus optimus maximus, vt duodecim tribuum Israeliticarum, quibus vniuersus ille populus continebatur, nomina duabus gemmis insculperentur, quas suramus Pontifex in humeris gestabat, itidem alijs duodecim gemmis pretiosis, quas in Rationali pectori superimposito idem ipse gerebat. Illustre & singulare hoc mysterium est, quo docemur, animas Pastoris alicuius aut Superioris curae concreditas, ab eo ardenti amore in corde, & assiduo labore in humeris gestandas. Quod praereliquis Praelatis Simon noster praestitit, qui ex amoris tum erga Deum, tum erga proximum magnitudine, Zelotes meruit appellari.

Nec verò hic perfectionum Apostoli nostri finis est; nam & maxima & profundissima sese exerit doctrina, eumque admirabilem facit: legitur namque, vno minus anno Euangelium in Perside & Babylonio tractu annuncians, quater & amplius mille animas Christo ac fidei asseruisse. Haec scilicet vna è primarijs & maxime essentialibus ad

perfectiōne assequendam est rationibus in illo, cui aut aliorum regimen incumbit, aut verbi Dei promulgatio cordi est. In huius rei figuram Hebræorum Pontifex Rationali suo insculpta gerebat duo illa vocabula, *Vrim & Thummim*, id est, doctrina & veritas, vel, ut alij transferunt, *illuminatio*, doctrinæ scilicet, & *perfectio*, pura vitæ, ut facere simul & docere posset hæc namque principes dotes, ac singularia Apostoli, aut summi alicuius Sacerdotis ornamenta sunt.

Eloquentia Simonis. Doctrina igitur hæc summo-quodam in gradu & quam perfectissima in Simone notitio eluxit, cui admirabilis & incomparabilis quadam accessit eloquentia, eaque non mundana aut fucata, sed secundum Deum ac simplex, omnis artificij ac fuci experta, efficacia verba proferens, corda hominum conuertens, peruicaces edomans, ignorantem docens, & ab erroribus liberans, & offusum violentem quodammodo in suam sententiam pertrahens. Hinc sponsus sponsam in Cantuistic alloquitur, *Mel & lac sub lingua tua*. non ait, *in lingua*, sed *sub eadem*; quoniam Ecclesiæ lingua simpliciter loquitur, suis in orationibus curiosa non est, notitiam omnem detestatur, sterculos negligit, omnisque verborum dulcedo ac lenocinium, quæ fatui ac loquaces mundi oratores tam impensè ac laboriosè consecretantur, illi desipit.

Verbi Dei simpliciter predicandum est. Sanctus Paulus hoc in eloquendi genere veritatis, fatui ingenue non erubescit, non se in Evangelij promulgatione verborum elegantia aut orationis artificij studio, non sterculos Rhetoricis consecretantur, sed simpliciter, candidè, ac sine vilo fuce aut arte locutum. quin & cæli tus se missum addit, hac ut loquendi forma vteretur, atque hoc coelestem eloquentiam spirare, contra verò qui agit, mundanam vanitatem redolere: *Non misit, inquit, me Deus baptizare, sed euangelizare, non in sapientia verbi*, aut eloquentiæ fastu, *ut non euacuetur crux Christi*. quali dicat, quemadmodum, ut mundo salutem afferret, Dei filius omnigenam in cruce simplicitatem exhibuit, & quidquid altum & sublimitatem aliquam in sæculo lapiebat, totis viribus fugit, quicquidque eius nomine & iussu ani-

marum salutem procurandæ incumbunt, simplici stylo eloquantur oportet, nullamque in verbis vanitatem aut arrogantiam oratoriam præferant.

Hanc ob causam asserit Diuus Thomas, *2. 2. q. 179. art. 1.* Iesu Christi discipulos recepisse donum linguarum, non ut oratores essent, aut fierent, non ut verborum elegantiam affectarent, non ut figuris Rhetoricis vterentur, non ut sermonis artificium fucumque ambitent, sed ut simpliciter simplicem veritatem annuntiarent. O tempora! o mores! o sæcula! Prædicatores hodie namque concionatores magis verba elegantia, scita, & aulici nimios potius quam Evangelistam referent, per elegantiam quam solidam, piam, proximumque edificantiam quaerunt. Quocirca sæpenuerò Deo iactantur, dant pœnas, illiusque prouocant iracundiam.

Ios. 7. Achan omnium Principum Israel sententia idcirco lapidibus obrutus fuit, & propter ipsum populus vniuersus iratam Dei dextram sensit, quod è vastatione & deuastatione Ierichuntina, Deo iniussu, linguam auream (sic namque legunt Hebræi, & post Origenem Diuus notat Hieronymus) clanculo iustulisset. Quid hoc sibi, quæso, vult? cur huic tam rigidum irrogatur supplicium? Itane in militem animaduersum oportuit, cuius omnis vita, scopus, intentio, finis est prædas agere, & numquam non aliena diripere, quod tantillum iustulisset, idque in solo alieno & hostili? Aliquod hic celari mysterium sit verisimile. Ve nimirum hinc nemo nostrum non videat, illos inter Iesu Christi milites & concionatores potissimum vindicem Dei dextram sentire debere, qui in anathemate & maledictione Hiericho linguam diripiunt auream: id est, qui verba elegantia, & conceptus profanos è scriptis ethnicorum tollunt ac seligunt, eaque furtiue & clanculo in cathedras concionatorias adferunt, & Augustini, Ambrosij, Gregorij, Hieronymi, aliorumque Patrum antiquorum loco Platones, Cicrones, Aristoteles, Blinius, Plutarchos aliosque ad Evangelicam doctrinam confirmandam citant ac depromunt, quasi adscitio illo colore verbum Dei colorari opus haberet. Verum hoc Deum optimum maximum non

mediocriter offendit, inque verbi eiusdem dedecus & contumeliam cedit.

Exod. 17.

Moses cum petram virga percuteret, aquarum inde elicit abundantiam, quod verbo ac voce se posse facere minimè sperabat. Causa verò, propter quam hodierna die aquas petris prædicatores non eliciunt, id est, præfractos peccatores concionibus ad lacrymas & gemitus non compellunt, hæc est, quòd verbis asperis, acerbis, & ad corda penetrantibus eos non feriant, sed placidis & lenibus vtantur, ac nouitatibus exoticis, fucis Rhetoricis, & iocis mimicis & histrionicis illorum auribus seruiant, risum captantes potius, quam ad lacrymas eos concionando.

Concionator sagittarius.

Ille iaculantium habetur peritissimus ac dexterrimus, qui scopum rectius ferit, sagittasque dirigit melius: Sic ille concionantium censendus est optimus, qui verbi diuini telo corda hominum directius perit, auribus non assentatur audientium, verba affectata exquisitaque; depromendo; nec oculis seruit, egregios, peregrinos, nouos & aulicos gestus præferendo. Hæc sapiens quidam dicere solebat, tria in loquendo hominum vitia esse, primum, pauca scire, ac doceri nolle; alterum multa scire ac docere nolle; tertium denique docere optimè, ac viuere pessimè. A triplici autem hoc vitio Simon noster immunis fuit: purè namque ac simpliciter Euangelium annuntiauit, & peccatum corda recta petijt, ad Deum illos conuertendo, & ad vitæ emendationem pertrahendo; diuina mysteria doctè ac sublimiter edocuit; atque vitam integram ac sinceram duxit, vitam verbo, mores sermonibus, manus linguæ adaptando; quæ veri sunt concionatoris, & Doctoris Euangelici symbola. Verùm in Apostoli huius præconijs nimis sum; nam & de fratre eius dicendum est, illi etenim secundam concionis partem referaueramus, atque illam in eo finimus.

IV. S. Iudas trinomius.

Sanctus ergo Iudas, eius vt vitam & laudes à nomine & titulo auspicemur, trinomius fuit: Primò namque vocitatus fuit *Iudas Iacobi*, supple frater, quo eum nomine Euangelista Lucas donat: at Marcus & Matthæus *Thadæum* nuncupant. Vocatus fuit insuper *Lebbæus*, vt quidem S. Dorotheus in Synopsi,

Chrysofomus, ac Nicephorus tradunt. Sic enim Græcè in S. Matthæi legere est Euangelio: *Λιββῆϊος ὁ ἐπικληθεὶς Θαδδῆϊος*, id est, *Lebbæus* qui cognominatus est *Thadæus*. In textu Syriaco idipsum etiam legere est. *Lebbæus* porò Hebraica notione, vt quidem linguæ eiusdem callentissimus tradit Hieronymus, duo designat; *cor & leonem*: ad declarandum fortasse, Apostolo huic leoninum cor fuisse, ac leonis instar generosum exstitisse. *Lebbæus* sonat, & *labi* leonem. & egregia hæc significatio in nomine illius inclusa denotabat occultè, nobile illum cor & leoninam quamdam generositatem animo insculptam habuisse.

Aliqui horum omnium nominum reddere rationem conantur; quam approbare atque vt verisimilem amplecti videtur Iansenius. Tradunt ergo, Iudæis fuisse consuetudinem, quæ & hodie apud eos viget, ob reuerentiam scilicet ac venerationem magni sacrique nominis illius tetragrammati *Iehoua*, vt si quis suo nomine tres aut quatuor sancti huius nominis characteres includeret, nemò eò temeritatis aut præsumptionis pertingeret, hoc vt ipsum nomine vulgò vocitaret, præsertim in quotidiano ac familiari colloquio, sed simile aliud illi pro hoc inderet. Quoniam verò *Iehuda* omnes nominis *Iehoua* litteras in se complectitur, interposito insuper Daleth; aliud illi eius loco inditum nomen fuit, *Lebbæus* scilicet, id est, leo: eò quòd Genes. 49. vnus è Iacob Patriarchæ filijs Iudas, dictus sit *Catulus leonis*: quin etiam *Thadæus* significatione nomini Iuda par est. Iudas enim opus denotat, atque idem designat *Thadæus*, à *Thada*, id est, laude deriuatum. Verùm opinio hæc, coniectura potius est, quam euigens aliquod argumentum: quin etiam nullus antiqui scriptoris auctoritate confirmatur. Deinde compertum etiam est, Iscariothem, qui eodem Iudæ donatus est nomine, nullum aliud eius loco habuisse.

Hanc igitur de nomine quæstionem seponentes aliud longè dignius tractabimus, Apostolum scilicet hunc multas quidem ob causas magnam mereri laudem; in primis vero ob generis nobilitatem & sanguinis, eò quòd secundum carnem Iesu Christi Redemptoris nostri fuerit cognatus, vt supra in eo concio-

S. Iudas Iesu Christi fuit consanguineus.

condonacionis commemorare memini: atque hanc etiam ob causam inter Messie fratres ab ipsis Iudæis fuit connumeratus. Apud Matthæum namque legere est; *Nonne mater eius dicitur Maria; & fratres eius Iacobus & Ioseph, & Simon, & Iudas apud nos sunt?*

Præter naturalem hanc prærogatiuam ac priuilegium generis, honori quoque illi & laudi fuit, quod duorum magnorum Apostolorum, duorum illustrium Ecclesiæ ac mundi totius Principum (*Constituit eos Principes super omnem terram*) frater fuerit, Sanctorum Iacobi nimirum & Simonis. Si Zebedæidæ Ioannes & Iacobus, hoc cognationis, nixi fulcro, & originis suæ splendore gloriantes, eò audaciæ vel audacis potius præsumptionis venerint, ut petente & intercedente matre, à qua hunc honorem acceperant, mundo eos effundendo, dexteram ac sinistram, id est, summos honores ac dignitatis gradus, Messie in regno petere sint ausi; S. Simon sanè & Iudas eodem iure niti ac gaudere poterant, & consequenter ad eadem aspirare dignitates; sed humilitate atque animi demissione longè aliud suadente, sapientiores fuere, & terrenis honoribus tantopere non inhiarunt.

Sanguinis porò nobilitas, generisq; splendor homines reddere arrogantes, superbos & insolentes solet: uti Osee Propheta obseruat dicens, *Gloria eorum à partu & ab utero, & à conceptu nascitur*. quasi dicat, Gloriantur & insolentent, quod nobiles eos natura constituit, & quod prima in orbem ingressio nobilitatis in eos iura contulerit. Idem prope modò suis in Proverbijs docuit Salomon, *Gloria filiorum patrum eorum*, id est, filijs audaciam & animos suggerit elatos nobilibus prodijisse parentibus. Hinc multoties Iudæi gloriabatur, quod Abraham, Isaac, ac Iacobi, veterum inquam illorum Patriarcharum, qui omnis nobilitatis mundi flos atque ornamentum fuere, essent proles.

E contra verò serui Dei ac veri discipuli Iesu Christi hæc omnia vili pendunt, & humanos hosce intuitus velut inanias ac quilibet negligunt, & in sola virtute omnem nobilitatem collocant. Hinc alios nullos esse nobiles credunt, quàm qui probitatem, virtutemque sectantur, ac nullis se dedunt vitijs. S. & nobilem virginem Celantiam edocuit Hiero-
Bess. de Sanctis,

nymus, sic illam commonefaciens, *Sola apud Hieron. ad Deum libertas est, non seruire peccatis: summa Celantiam apud D. E. V. M. nobilitas est, clarum esse virtutibus.*

Idem quoque sentit magnus Chrysostomus sic in Matthæum scribens: *Ille clarus, ille sublimis, ille nobilis, ille tunc integram suam nobilitatem puset, si dedignetur seruire vitijs, & ab eis non superari*. quasi diceret, non aliam esse mihi persuadeo nobilitatem, præter unicâ virtutem; & qui peccati mancipium se constituere detrectat, qui passionum indomitum impetus retundit, illum verè esse illustrem & inelytum censeo. Huiusmodi quid scribit & sanctus Bernardus ad summum Pontificem Eugenium: *Genus Apostolorum est non aliud. S. Bernarde nobile, quàm morum ingenuitate, & fides ad Eug. fortitudine*. id est, sola virtus ac vitæ sinceritas, non autem sanguis aut natura suam Apostolis nobilitatem attulerunt.

Agnouerunt hoc & barbari, ethnici & infideles. Hinc scitè Atheniensi cuidam patriæ illi vilitatem exprobranti, & Scytham, quasi barbarum & immitti cælo natum probrosè nuncupanti respondit Anacharsis, *Mihi probro patria est, sed tu patria*. perinde ac si diceret, Tamen si genere & patria minimè sum nobilis, sum tamen virtute; sed te, licet Atheniensis sis, & natura te nobili loco nasci fuerit, vitia ac vitæ improbitas plebeium ac triuialium constituunt. Hæc Diogenes Laertius.

Iphicrates veterum illorum ducum facile princeps, cuidam generis obcuritatem exprobranti, ac futorem illi patrem obijcienti non minori verborum acrimonia quàm elegantiâ idem prope respondit, *Meum genus à me ipso initium sumit, tuum autem in te finit*, ac quodam modo sepelitur, quasi dicat; Primus stulti ipse meæ nobilitatem ac decus attuli, tu tuæ futurus es probrum ac postremus. Hæc Plutarchus.

Permitte me huc etiam afferre, quod eadem de te sentit Ouidius, liberè rei huius veritatem asserens,

--- *Nec census, nec clarum nomen auorum,*

Sed probitas magnos ingeniumq; facit. Virtus hoc dicere vult, omnem locupletem ac nummatum, virtute atque ingenio destitutum, obscuro ac plebeijs esse generis: at qui dotibus hisce

Kkkk

orna-

ornatus fuerit, tamen inops, merito vt nobilissimum habendum.

Iobanus. Rogatus olim apud Strobæum Democritus, qua tandem in re hoc ipsum, quod dignitatem generis dicimus, vera inquam nobilitas, consisteret, sapienter admodum respondit, *In pecudibus nobilitas consistit in corpore, in hominibus vero in moribus animi candidis, & laudabilibus.* Dicere quoque genere illustribus pro more habebat Solon, longè esse opratius, illustrius, atque honestius virtute quem nobilitari, quam iam inde matris ab utero hoc ornamentum efferre, & nobilem stirpem & sanguinem continua parentum, auorum, proauorum & maiorum successione accipere.

Herodian. Tradit Herodianus Maximum Imp. missis ad Senatum Romanum litteris hæc inter cetera scripsisse, *Parum admodum prodest generis & corporis nobilitas, ubi vera deest animi nobilitas, virtus scilicet atque probitas.* Ita se verissime res habet; quid enim profuerit fructui, qualis qualis demum is fuerit, è procera, pulcra, & generosa arbore prodijisse, si ipse vel putridus sit vel insipidus? vt non enim eodem è trunco, eadem radice rosas enasci cernimus, & spinas, sic etiam credendum est, ac re ipsa saepenumero fieri videmus, eadem à familia alios prodire honestos & probos, alios verò scelestos ac perditæ vitæ. Ita eodem Rebeccæ utero, vt in Genesi legere est, gemini variæ inter se indolis prodierunt, vnus quidem vtriusque instar hispidus, alter verò læuis ac glaber; hic electus Deoque carus, ille reprobatus, exosus & profanus.

Genes. 25. Peregrina hæc apophthegmata ac sententias ethnicorum è serinijs eductas idcirco hic vnũ coaceruare in locum volui, vt hinc vobis manifestum fiat, Apostolum nostrum, tamen si sanguine & ortu nobilem, vtpote Messie ac filij Dei cognatum ac consanguineum, non hoc tamen nomine redditum esse insolentiorum, non idcirco elatores induisse animos, sed hinc occasionem sumpsisse potius, eò se deijciendi profundius: vtpote cui exploratum esset, in sola nobilitate virtute ac fido constantique Dei obsequio consistere.

S. Iudas Do- Accedit ad hanc generis magnitudinem & **ctor habit** splendorem, quod ceteros inter Apostolos Iudas noster insigni Ecclesiæ Doctoris meruit

titulo decorari, atque vt talem doctissimam scripsisse epistolam, quæ & canonica habetur, & inter septem Epistolas Catholicas recensetur, magnoque ad vniuersam Ecclesiã honore afficitur, ac passim recipitur. Cum ergo illi, teste Nicephoro, satis haudquaquam esset, per vniuersam Iudæam, Galilæam, Arabiam, Syriam ac Mesopotamiam Euangelium annuntiasse, scriptis etiam fidem ac Religionem litteris confirmare voluisset, verum se Iesu Christi discipulum, verbo scilicet & scripto, sermone & effectu, quæ duo de veri Pastoris & veri Ecclesiæ Doctoris essentia sunt, exhibendo.

Hinc Ioannis Herodiano carcere detenti discipulis, de Messie venturi certitudine eum percontantibus mundi Redemptor ore suo dixit, *Eientes nuntiatis Ioanni quæ audistis & vidistis; quæ audistis in prædicatione, quæ opere vidistis & miraculis, eò quod è duobus hisce capitibus, doctrina nempe & operibus, verus Doctor Euangelicus agnosci & possit & debeat.*

Hinc & magni huius magistri exemplo apud Philippenses suos gloriatur Apostolus, ita se perpetuo vixisse & docuisse, vitam nempe prædicationi vsquequaque adaptando, nihil vt diceret in cathedra, quod non suo re ipsa tempore exequeretur, ipsosque orat, horum vt remiserentur, & huiusmodi in rebus se imitarentur, *Quæ audistis, inquit, & vidistis in me, hæc agite, & Deus pacis erit vobiscum.* Perinde ac si vellet dicere, Scitote sæpè me vobis proposuisse, ieiunium vt seruaretis, in oratione essetis assidui, castitatem coleretis, carnem hæc comprimere, inimicis ignoscere, iniurias æquanimiter tolerare, tentationibus animose resisteretis, aduersitatibus non cederetis, aduersus mundum certaretis, bonis incumberetis operibus, & poenitentiam amplecteremini: verum nihil vobis ipse dixi, nihil contului, quin id ipse primus re ipsa præstiterim, & vobis in hoc exemplo præiuerim.

Hoc ipsum & discipulo suo Timotheo documentum dedit, hanc illi, postquam ipsum ad Ecclesiasticam dignitatis culmen euexisset, methodum præscribens, *Exemplum esto fidelium in verbo, in conuersatione, id est, sic viuere, itaque gere, nihil vt in verbis vel operibus occurrat, quod fideles offendat.* Vel etiam hoc sensu, ita sapiens, discretus, & prudens cum tuis in verbis,

Nicph. lib. 2. cap. 49.

Matth. 23.

Operibus vero non agnoscit prædicare.

Philipp. 4. S. Paulus dicebat quæ docebat.

1. Tim. 4. Quomodo Timotheus Apostolus monuit.

verbis, tum rebus, tam in prædicatione quam vitæ ratione esto, vt Dei serui hoc viso ædificentur, cernentesque opera tua verbis respondere, ac per omnia conincidere, vt verum te ac perfectum Pastorem, ac sacerum Euangelij ecclesiasten agnoscant.

Profecto, qui non nisi verba sectantur, at actiones negligunt; qui ore quidem concionatores sunt, at vita impostores, digni sunt, quibus illud Anacharsidis Scythæ in Græcos scōmā accominodetur, vt refert Plutarchus, *Græci verborum magni Philosophi, sed vita & moribus leuissimi.* Non ineptè, quin imò meritò hoc ipsum omnibus Prædicatoribus oggeri queat, qui in cathedra Philosophos & Oratores agunt, verbisque mellitis omnes in stuporem rapiunt; sed foris & alibi ceu pueos se gerunt, nullamque vitæ ac moribus constantiam probitatis aut disciplinæ præferunt.

Venit mihi hic in mentem alterius sarcasmi ac ioci acerbioris à Solone sapiente in eodēdem Græcos contorti, quem in eodēdem lego Plutarcho: *Vos semper pueri estis, senex autem Græcorum nemo.* velut si diceret: si quis loquētes vos audiat, magnos vos Philosophos, quosdam Platones aut Aristoteles audire se credit; at si vitæ vestræ normam propius fuerit intuitus, meri esse pueri deprehendimini; & vt pueri viuere; at paucissimos inter vos reperire est, qui senum, prudentum, cordatorum, sapientium, bonumque exemplum præferentiū ritū se gerant. Id ipsum de porissima sæculi nostri concionatorum parte iudicium esto; sanè si loquentes ipsos & in concione audias, credas, si aliunde eos perspectos habeas, oracula te audire, Hieronymos quosdam, Augustinos, Ambrosios, Chrysostomos, aut aliquem ex illustribus illis veteris Ecclesiæ Patribus; at si alio in loco eos videas, atque vitæ ipsorum rationē propius examinaris, infantes esse pueos deprehendes, meram in moribus ipsorum pueritiam, & nihil in actionibus aut conuersatione, quod senem aut hominis sapientis gestus vel mores sapiat, elucere.

Reficant hæc mihi omnia senes illos stolidos ac fatuos, quos Ezechiel tergum scribit altari obuertisse, solem orientem icipexisse, & adolescentium floridorum ac vegetorum ritu stultos auribus inseruisse. Ecquæ enim abominatio, ecquod probum, imò quæ infania,

viros iam canitie albicantes, iam pedem alcerum in Charontis habentes cymba, qui non nisi vnicum Dei spectare obsequium ac cultum, ad alteram vitam anhelare, pietatem docere, sapientiæ exempla edere, alijsque ad vitam rectè legitimeque instituendam exemplo præire deberent; tunc potissimum ineptire, infanias cōsectari, tergum & humeros pietati obuerrere, præ alijs dissolutioni studere, amores illicitos prosequi, ad impudicitiam aspirare, vanitibus voluptatibusque indulgere, iuuenulum ac propè puerum agere, Maxima inquam hæc est abominatio & dedecus probrosissimum. An nō id ipsum dici queat de tot veteribus annosque Prælati, Pastoribus, Episcopis, Prædicatoribus, ac sæculi nostri Doctōribus? qui, tametsi annis graues, canitie aut etiam caluitie venerabiles, frontem rugosi, oculos penè cæcutientes, ac facti silicerni, ac scipione gressum fulciantes; adolescentulos tamen imitari gestiunt, sine vlla solitudine in omni dissolutione viuunt, quasi pueri forent; nec non semper & omni in rerisiam ac voluptatem non aliter captant, quàm si in ætatis flore ac vere agerent. Videas eos veste eleganti ac splendida indui, regis cœpulari, omnigena indiscriminatam contubernia ac symposia frequentare, vbique insolenter ridere & iocari, mulierū familiaritates ac colloquia magna cum dissolutione cōsectari, in gestibus & moribus aulicissimos captare, denique in vniuersa vitæ ratione omnibus offendiculo esse, an non hæc meræ & inauditæ sunt abominations?

Non ita vitam instituit gloriosus Apostolus noster Iudas, sed vt vir semper prudens, sapiens, & omnibus in rebus cordatus adeo se modestè in Apostolatu suo gessit, omnes vt eū audientes aut videntes vt verum Dei seruum habuerint, ac qui vnicum illius spirabat an:orē, & animarum salutem Habuit namque duas illas illustres dotes ad perfectionem magni alicuius viri requisitas, veritatem inquam doctriæ & integritatem vitæ, scientiam in concionando, ac sanctitatem in rectè debiteque viuendo. A teo vt, iuxta hanc Redemptoris apud D. Matth. 5. *Qui fecerit & docuerit, hic magnus vocabitur in regno cælorum;* credendū sit, gloriosum hunc Apostolū, qui vtrumque, scientiam nimirum & virtutem, vitā probam ac prædicationē, quam diu in hoc mūdo vixit,

Kkkk 2 habuit,

Inuectiua
in lasciuie-
tes concio-
natores &
Præfules.

habuit, modò in altero inter maximos ac glorioſiſſimos ſanctos recenſeri.

Exhortatio ad Prælatos & Paſtores. Sic vobis perſuadeatis velim, ſanctæ piæq; animæ, & vt credatis, obſecro: quin etiam ſanctitatem vitamq; horum duorum fratrum ſimul & Apoſtolorum vobis proponentes, doctinam q; memoria recolentes, illos bene agendo ſequi conemini; illorum ſectemini veſtigia, vos ipſos demittendo; illorum imitamini fidelitatem ac diligentiam, vos ipſos ad Deum conuertendo; animoſitatem illorum memineritis, aduerſa & tribulationes in hoc mundo patiendò. Vos autem Paſtores & Prælati, qui Jeſu Chriſti paſcitis gregem, qui fidelium duces, religionis baſes, Scripturæ interpretes, & Eccleſiæ columnæ eſtis, oculos in primos illos Pontifices ac ſummos Sacerdotes conijcite: cõſiderate ipſorum in publicando Euangelio ſolicitudinem, in Deo colendo zelum, in conuertendis peccatoribus charitatem, in mundo Euangelij cauſa peragrandò sudores ac labores, etiam in tot malorum tolerantia patientiam, ipſorum denique in animarum ſalute procuranda generoſitatem, nullum vt periculum aut diſcrimen formidarent.

Ad Prædicatores. Vos verò concionatores Euangelici contemplanini ſanctos hos ac primos Eccleſiæ noſtræ Doctores, & primos Spiritus ſancti diſcipulos. Videte quomodo ac qua Euangelium ſimplicitate annuntiarint, quo verbum Dei ardore promulgarint, qua crucis cultum modèſtia induxerint, qua de rebus ſanctis ſint humilitate locuti, qua Scripturas ſacras fide expoſuerint, qua myſteria reuerentia declararint, qua populorum capacitati atque ingenio diſcretionè ſe accommodarint, qua de rebus fidei ſapientia egerint, & quo denique fructu miniſterium ſuum exercuerint.

Ad populũ. Vos verò indocti & idiotæ, ac vulgus, cogitationes pauliſper ſuſtollite, à terra non nihil vos ſubducite, atque mundo egredimini, & vobis ob oculos horum duorum Apoſtolorum vitam ponite, in tenebris veſtris eos vt faces ſequimini, vt Doctores in iſcituria, vt Prædicatores in incredulitate, in tempeſtate vt nauarchos, in erroribus vt conductores, in prælijs vt duces & anteſiganos, in negotijs vt tutores, in infirmitate vt medicos, in litibus vt arbitro, & omnibus in aduerſis & tribulationibus, quæ in vos ingruent, vt cuſtodes ac propugna-

tores. Laudate quidem Dominum in ſanctis eius, ſed in primis in duobus hiſce Apoſtolis ac Fratribus, illumq; laudando ipſorum admirari austeritatem, imitemini virtutes, patientiam ac poenitentias æmulemini, illorum ſectemini veſtigia, illorum memineritis prædicationum, documenta nolite obliuiſci, moresq; veſtros vitamq; emendationem ad ipſorum mores vitamq; componite.

Quàm verò tu, o Deus ter maxime, verè admirabilis! ſed in duobus hiſce ſanctis tam profectò es laudabilis, quam in alio vniquam fuiſti. Horum namque duorum velut in trepidorum quorundam ducum opera es vſus, ad regium crucis tuæ ſignum plañdum; ceu peritorum nauclerorum ac conductorum, ad Eccleſiæ tuæ quorundam mundi delictorum dirigendam; ceu Philoſophorum ac Theologorum, ad gentes erudiendas, & idololatrias Deo lucrificandos; ceu interpretum profundorum, ad voluntates tuas aperiendas, & omnia tua myſteria cunctis terræ nationibus declaranda; ceu Secretariorum & Cancellariorum, ad abolitiones, remiſſiones, gratias, indulgentias quorumlibet etiam delictorum omnigeno hominum generi conſeſſas conſignandas; denique ceu Paſtorum zelantium, ſedulorum ac vigilantium, ad oues omnes luporum faucibus expoſitas, inque mundi huius deſerto ac præcipitijs errabundas ad ouile tuum reducendas. Summe Deus, cum duos hoſce Apoſtolos tam longinquum ſuſcipere neq; video, Arabiam penetrare, Syriam percurrere, Meſopotamiam peragrarè, aliasque prouincias peregrinas ingredi; videre mihi videor duos illos magnos populi tui duces, Iſue inquam & Caleb, ad regnum Chanaan idololatria infame explorandum profectos, quò legi tuæ ipſum ſubiecerent, & ad nominis tui cultum traducerent. S. Simon namque & Iudas veluti duo generoſi & validi duces, has infidelium prouincias exploratum abierunt, tibi que eadem ſubiecerunt, in iſdem ignaros docendo, ad meliora peruicaces compellendo, peccatores conuertendo, & idola ac ſimulacra ſubuertendo. Nobis porò Domine clementiſſime gratiam concede, eorum tam bene imitandorum, tibi in hoc mundo ſeruiendo, vt ad eorum etiam exemplum aliquando tecum in altero glorioſi ac beati eſſe mereamur;

quod nos Pater & Filius ac Paraclitus ille Spiritus producere dignentur. Amen.

IN FESTO OMNIUM SANCTORVM.

Partitio.

- I. De bonorum operum merito ac pretio.
- II. Quanta beatorum sit beatitudo.
- III. Quales sit eadem.
- IV. De octo beatitudinibus generatim.
- V. De paupertate spiritus.
- VI. De mitibus & patientibus.

Gaudete & exultate, quia merces vestra copiosa est in caelis, Matth. 5.

FIGVRA.

CVM fortissimus ille Hebraeorum Princeps David arcem Sion, arte & natura inter ceteras Israelis arcis munitissimam, numerosa militum corona circumquaque cinxisset, & Iebuzæi, qui eidem inclusi oppugnabantur, acriter & strenue sese defenderent: ut Principes Iuda & fortissimos Israel ad fortiter agendum ipsiusque arcis expugnationem maturandam incitaret, præmium, acere ad victoriam & triumphum calcet omnibus fortiter agentibus, ac summos honores, veros virtutis & fortitudinis stimulos, proposuit. Equidem cum egregium hocce Davidis facinus animo reuoluo accuratius, in eo ad oculum expressum videre videor, quod Deum inter & hominem, quoad cætorum expugnationem quotidie transigitur. Deus quippe, Dominus ille dominantium, ac totius vniuersi Imperator, ut nobis in obsidio arcis illius val dissimæ, totius inquam mundi valli ac velut armamentarij sed arcis, quæ non nisi à violentis & à strenue pugnantibus, teste Euangelistâ, expugnatur, quæque vni que à Diabolo, tartareis illis Iebuzæis, aditum quoquo modo prohibentibus, propugnatur, ut nobis inquam omnibus, qui natura milites eius sumus, atque inter vniuersas creaturas nobilissimi, animum adderet, quo fortiter & generose nos gereremus, & ad arcis huius expugnationem accingeremur,

Christiani nominis honorem ac dignitatem, qua ad agendum & ferendum fortia nos potissimum incitari par est, Sanctorum item omnium exemplum, eorumque gloriam & felicitatem, qua in cælestibus habitaculis perfruuntur, hodie nobis velut rei præclare gestæ præmium ob oculos ponit, ac certantibus demonstrat. O præmium valoris & pretij infiniti! O mercedem incredibilem! Sed o diem vere admirabilem, in quo tot victorum ac triumphantium solennis agitur memoria! diem, inquam, omnium dierum ac sollemnitarum principem, in quo omnes nobis sancti vno simul tempore spectandi proponuntur! O diem iucundum ac festiuum, qui eodem modulamine eademque voce Angelorum felicitatem, Patriarcharum fidem, Prophetarum zelum, Apostolorum miracula, Martyrum tolerantiam, Confessorum virtutes, Doctorum merita, Virginum castitatem, omniumque denique Beatorum ac cælestium triumphos victoriasque decantat! Postremo diem sanctum, omnium nobis Sanctorum festiuitates sub vna celebritate representantem! diem adhæc festum omnia simul anni festa in se completentem! diem, qui non nisi coronas, fertas, aureolas, gloriam, beatitudinem, mercedem denique continebit! Quæ omnia ut pro dignitate vobis exponere queam Auditores, Paracliti spiritus auxilium in primis innocandum est, eiusque benedictio & gratia enixius postulanda: gloriosa deinde cælestis Regina, ac Sanctorum omnium Sancta ac Domina, Maria, veluti Patrona & Mediatrix adhibenda: quam obrem vnanimis communi eam prece, Angelica nempe salutatione, compellemus.

AVE MARIA.

Cum pleraque fidei Christianæ mysteria factis nobis litteris tradita, & diuinis testimonijs consignata sint Auditores, tum nullum in istis litteris aut notius, aut magis stabilitum est, quam iustorum pieque viuentium merces, & amplissima bonorum operum hic olim factorum in cælesti habitaculo remuneratio. Sexcenta vnoque è Testamento, quibus id effici queat, producere queam testimonia, ut in primis illa Apostoli verba: *Qui red det unicuique secundum opera sua. &, Apud De-*

I.
Bonorum operum merces in sacris litteris euidenter demonstratur.
*Rom. 2.
Sap. 5.*

Kkkk 2 *minum*